

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЛИСИЦАТА И ВОДЕНИЧАРЯТ

chitanka.info

Една лисица надула два меха — напълнила ги с въздух, вързала ги, метнала ги на гръб и тръгнала. Преди да излезе, поръчала на своите две лисичета:

— Рожби опашати, тая нощ ще бъдете сами, лягайте в дупката, затворете си очите и спете! Да не сте посмели през ноцта да излезете навън, защото, светне ли месечината — по гората тръгва халата. Щом ви зърне, ще ви налапа — и туйто.

— А ти, мамо, къде отиваш с тези празни мехове? — попитало по-малкото, по-хитрото.

— На воденица отивам. Брашънце ще донеса. Утре ще ви омеса бяла погача. Ако ми се пречне някое воденичарско пиле, ще ви донеса по едно крилце.

Тръгнала лисицата към воденицата, а двете лисичета легнали да спят. По едно време край лисичата дупка минала светулка. Светнала два-три пъти с фенерчето си и отминала.

— Каква ли е тази гадинка? — попитало по-голямото лисиче, по-глупавото.

— Светулка — отвърнало по-малкото, по-хитрото.

— Хайде да я хванем, че да ни свети нощем в дупката.

— Хайде!

Скокнали двете лисичета, измъкнали се навън и подгонили светулката между дърветата. Не щеш ли, през клоните се усмихнала пълноликата месечина и халата тръгнала на лов. Тя имала дворец от бял мрамор вдън гората, дето човешки крак не стъпва. Денем си спяла, а нощем излизала да яде малки зайчета и дребни лисичета. В тъмнината халата нищо не виждала, затуй всяка нощ чакала да се яви месечината. Отдалеч зърнала двете лисичета, наежила се, зафучала, хвърлила се отгоре им, изяла ги и се облизала.

В туй време лисицата отишла при воденичаря, смъкнала от гърба си двата празни меха, сложила ги под прозореца и изпъшкала:

— Ох, тежко жито! Воденичарю, тая нощ да ми смелиш хляба! Оставям ти два чувала. Аз ще се върна пак. Отивам да си нагледам рожбите и пак ще дойда да си прибера брашното.

— Добре — отвърнал воденичарят.

Лисицата мръднала между колята, взела един остен от лесата на една биволска кола, отишла до прозореца, мушнала с остена меховете и ги пробила. Въздухът излязъл и кожените мехове спаднали.

Поразходила се хитрата лисица насам-натам, легнала на топлото торище и заспала. Като се наспала хубаво, поразгледала дали не може да се вмъкне в заключения курник, но като разбрала, че не ще яде тази нощ пилешко месце, влязла пак във воденицата.

— Готово ли ми е житцето? — попитала тя воденичаря.

— Не е още. Къде са меховете?

— Ей там ги оставих, под прозореца.

Воденичарят отишъл до прозореца и се навел, но що да види — меховете празни.

— Брей, Кумице, някой ти е откраднал житото — рекъл той, — тух да се не види!

— Искам си житото! — заврещяла лисицата.

— Няма нищо в меховете. Какво да правя? — дигнал ръце воденичарят.

— Какво ли? — извикала лисицата. — Тука мливарите са стоварили много чували, нагребени от всеки чувал по една паничка, додето събереш два меха жито, иначе те дам под съд!

— Добре — съгласил се воденичарят, нагребал жито от чуждите чували, смлял брашно за лисицата и я изпроводил с двата меха, натъпкани догоре.

Помъкнала лисицата брашното си към гората. Още било тъмно. Като влязла в дупката, тя не заварила своите лисичета. Оставила меховете и изскокнала навън. Най-напред съзряла светулката между дърветата и я попитала:

— Сестричке светулчице, къде ми са рожбиците?

— Изяде ги халата.

— Олелеее! Милите рожби опашати! — завайкала се лисицата. — Ще я науча аз как се ядат чужди лисичета — закарала се тя и затепала пак при воденичаря.

— Воденичарко братко — рекла му тя, — много съм ти благодарна за брашното. Искам да ти сторя едно добро.

— Какво добро?

— Ще те оженя за царската дъщеря.

— Че как ще ме ожениш?

— Аз си зная. Тръгвай подире ми!

Воденичарят се полъгал, стегнал си цървулите и тръгнал подир лисицата. Вървели, вървели, приближили града, дете бил големият

дворец. Лисицата се спряла и рекла:

— Ти слез, скрий се под оня мост и чакай, пък аз ще ида в двореца.

Воденичарят се потулил под моста. Лисицата ударила през полето. Полето било пълно с овце, коне и крави. Като минавала край пастирите, сватовницата им поръчвала:

— Ако някой ви попита кой е владетел на тази стока, вий думайте: „Нашият господар Цървулан“.

Стигнала двореца. Влязла вътре. Посрещнал я самият цар. Той бил от вълчи род, затуй се имали с лисицата.

— Добре дошла, Кумице! Какво те носи насам? — зарадвал се царят.

— А че дошла съм да искам дъщеря ти — отвърнала лисицата.

— За кого?

— За нашия господар Цървулан.

— Богат ли е или не? — попитал царят.

— Стадата му са на брой толкова, колкото зърна има в един козлен чувал, пълен с просо. А дворецът му е целият от бял мрамор.

— Къде е сега този господар Цървулан?

— Оставих го под моста.

— Че какво прави там?

— Като идехме насам, връхлетяха ни разбойници и ни обраха. Взеха на господаря Цървулана златотъканите дрехи, гол го съблякоха. Затуй го е срам да дойде.

— Аз ще му проводя дрехи — рекъл царят и заповядал на министрите си да занесат под моста най-хубавите царски дрехи.

Пременил се воденичарят и пристигнал в двореца. Дигнали сватба. В златна кочия седнали младоженецът и невестата, а лисицата насреща им. Потеглили. Воденичарят се навел и пошепнал на Лисиното ухо:

— Къде ще откараме невестата? На воденицата ли?

— Трай си! — отвърнала лисицата.

Като минавали през полето, царят попитал пастирите:

— Чия е тази стока, хей, пастири?

— На нашия господар Цървулан — отвръщали пастирите.

— Блазе му — въздишал тихичко воденичарят.

Подир сватбарите крачели цял полк войници, да закрилят младоженеца и невестата по пътя. Биели барабани, полето ехтяло.

Като приближили гората, лисицата скочила от кочията и рекла:

— Вий карайте направо, пък аз ще ида да обадя в двореца, че пристигате.

Мушнала се вдън гората, дето човешки крак не е стъпвал, стигнала пред мраморния дворец на халата.

— Идат! — викнала тя.

— Кой иде? — попитала халата.

— Цял полк войници, не чуваш ли барабаните?

— Защо идат? — разтреперила се халата.

— Идат да ти одерат кожата!

— Хубава работа! Къде ще се дяна сега? — объркала се халата.

— Скрый се! — посъветвала я лисицата.

— Къде да се скрия?

— Влез в пещта! Аз ще донеса слама да те покрия. Никой няма да те види.

Халата се намърдала в пещта, лисицата донесла слама и затрупала страшилището. Сетне домъкнала разпалена главня и запалила сламата.

Халата се задушила и изгоряла в пещта. Пристигнали сватбарите пред мраморния дворец и заварили портите отворени.

— Че влизайте де! — поканила ги лисицата.

Влезли сватбарите, разгледали чудния дворец на господар Цървулан и останали смаяни.

Най-много се смаял Цървулан.

— Не ми е лош дворецът! — казал той и повел невестата по белоснежните стъпала.

Както и да е, към полунощ приключили сватбеното тържество. Прибрали се младоженците в най-хубавата стая на двореца. Натъркаляли се войниците в градината на двореца. Всички заспали. Щом захъркала царската дъщеря, воденичарят си спомнил за воденицата. Кой ще пусне водата? Кой ще смели брашното на хората? Без него нито един камък не ще се завърти. Тихичко се измъкнал от двореца и тичешком отишъл на воденицата. Додето съмне, смялял всичкото зърно на мливарите и ги изпроводил. Тръгнал пак към

двореца, тихичко открехнал вратата, за да не стресне княгинята, но тя вече се била събудила и го стрелнала със зли очи.

— Къде ходи тая нощ? — почнала да го подпитва.

— Ходих да си нагледам стадата.

— А защо ти е посипана главата с паспал, сякаш си воденичар?

— Такъв съм! — рекъл воденичарят и почнал да ѝ разказва всичко, както се било случило.

Че като се разсърдила оная ми ти царска дъщеря, че като се развикала, целият дворец дигнала на главата си. Прибрала си герданите, гривните, изскочила навън, накарала баща си да дигне войниците и всички потеглили към града.

— Какво направи? — попитала лисицата воденичаря.

— Нищо. Отървах се от едно живо кречетало.

— Щом като не можеш да лъжеш, ще умреш от глад — поклатила глава лисицата.

— Не бой се, Кумичке! Додето ми трака воденичката, за мен винаги ще има бял хляб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.